

BSZABOR BÉLA BERNIE

Szerintem önök sem fogják elhinni... Ugyanúgy, ahogy a Fehérek sem, és ahogy az Első és Második szintiek sem. Azt mondják, itt mindenkinek van ilyen története. Csakhogy az enyém igaz... az első szótól az utolsóig igaz.

Mostanában már csak Gondolkodónak szoktam beszélni róla. Gondolkodó vak, süket és néma, s napjait abban az alagsori ablaktalan cellában tölti, ahol évek óta tartják bezárva. Soha nem látogatja meg senki, legfeljebb az a Fehér, aki ennivalót és vizet szokott vinni, meg kimosdatja a piszkából. Rajta kívül csak én vagyok vendég Gondolkodónál. Amikor eljön az este és elcsendesedik a Szint, olyankor én is megnyugszom egy kicsit, a hevederek szorítása is enyhül – igaz, én sem rángatom magam annyira –, olyankor felkerekedem, és megkeresem Gondolkodót.

Régebben nehezebben ment, de ahogy múlt az idő, úgy lett egyre könnyebb. Most már elég kigondolni, és máris ott vagyok nála. Ő a legjobb barátom. Nem is tudom, mi lenne velem nélküle! Ő meghallgat engem, és el is hiszi a történetemet. Tudom, ugyanúgy hisz Meddieben, mint én.

Óh, Meddie!

Olyan volt ő az életemben, mint amikor egy sivár, szürke, pocsolyás novemberi napra következő reggelen leesik az első friss hó... Mert az a húsz év, amit anyámmal voltam kénytelen eltölteni, sivár volt és szürke. Hallgattam asztmás lihegését, idegesítő szuszogását, ahogy mázsás testét cipelte a lakásban oszlopszerű, visszeres lábain, de ami igazán idegesítő volt, hallgatni örökös kárálását, hogy Berniekém ezt ne tedd, meg hogy Berniekém azt ne tedd... Azt mondta, félt, de én tudtam, hogy valójában gyűlöl.

Anyám egy zsarnok volt. Életemnek egyetlen perce sem múlhatott el úgy, hogy ő ne ellenőrizte volna. Mert pont olyan voltam, mint az apám. Az apám, aki – miután megfogantam –, faképnél hagyta az anyámat. Néha meg tudtam érteni. Nagyon is meg tudtam érteni. Főleg olyankor, amikor egyenesen azt éreztem, hogy az az elhízott, paranoiás nő csak azért él még súlyos asztmája és szívelégtelensége ellenére, hogy rajtam vegyen elégtételt egy olyan bűnért, amit el sem követtem. Sokszor megfordult ilyenkor a fejemben – főleg kamasz koromban –, hogy veszem a cókómómat, és otthagynom!

Csakhogy nem tudtam megtenni... Félttem egyedül az emberek között. Vagy ők nem tudtak befogadni, vagy én voltam képtelen beilleszkedni közéjük, de akármilyen közösségbe is kerültem, legyen az iskola vagy munkahely, mindenütt csak egy magányos csodabogár voltam. Ha vicceltek velem, komolyan vettem, ha komolyan szóltak hozzám, viccnek hittem, ha szólni akartam, senki sem figyelt, ha figyeltem, senki se szólt hozzám. Szóval nem éreztem jól magam az emberek között.

Ott is hagytam a munkahelyemet – aminek anyám módfelett örült, legalább nem nőzöl egész nap, mondta –, és egy otthoni vállalkozással próbáltam pénzt keresni a megélhetésünkhöz. Szivacsdarabokat tépkedtünk egész nap egy háziipari szövetkezet bedolgozójaként. Jól fizetett, csak az a sok zsáknyi szivacshulladék zavart, ami egy-egy szállítás előtt összegyűlt a lakásunkban.

Szóval anyám örült neki, hogy újra egész nap otthon voltam. Szekálhatott kedvére. Az egyetlen fénypont az volt a napjaimban, ha ő már elaludt. Akkor jött el az én időm... És az ő idejük!

Szépek voltak, gyönyörűek, ugyanakkor kívánatosak és buják is egyben. Volt szőke, barna, fekete, hosszú lábú, kicsit tömzsi és molett, nagymellű és kicsi mellű, de amiben hasonlítottak, az az volt, hogy akkor tettek a kedvemre, amikor csak akartam... És mindannyiszor akartam, ha úgy éreztem, a vágy szétfeszít, felrobbanok, és szétvettem azt a nyomorult házat, azt a nyomorult lakást, és az egész nyomorult életemet.

Utána sem voltak követelőzők. Szépen visszamentek oda, ahol addig voltak, ahol anyám sohasem találhatta meg őket. Egyik az ingek alá, a nagy ruhásszekrénybe, másik a nagy ládába, a gardróbban, megint egy másik egy más helyre, s várták türelemmel, mikor kerülnek újra sorra. Néha újakat is szereztem, általában akkor, amikor a fizetségünkért mentem a szövetkezetbe. Visszafelé kinéztem magamnak egyiket-másikat az újságosstandon, és megvettem. Onnantól kezdve csak az enyémekek voltak.

Nem úgy, mint azok a nők ott kinn az életben. Azok furcsák voltak, kinevettek, játszottak velem, vagy éppen észre sem vettek, s első szóra odaadták magukat egy jóképű férfinak...Csak Meddie nem volt ilyen.

Ó igen! Meddie más volt!

Anyámat akkor már egy hete eltemettem.

Különös nap volt, amikor meghalt. Hajnal volt, és én azzal a furcsa érzéssel ébredtem, hogy valami megváltozott a lakásban. Később rájöttem, nem hallom anyám alvás közbeni kapkodó zihálását. Meghalt. Ott feküdt az ágyban, a szeme nyitva, nyakán és az arcán szederjes foltok terjengetek.

Nem éreztem semmit. Semmit az égvilágon. Felhajtottam a paplant, és néztem szétfolyó, hájas testét. Aztán átmentem Mrs. Lakswoodhoz, és megkértem, jöjjön át, segítsen felöltöztetni az anyámat. Mrs. Lakswood a szomszédasszonyunk volt, az egyetlen ember, aki rajtam kívül el bírta viselni anyám ördögi természetét. Persze, Mrs. Lakswood öreg volt és magányos, emellett trombózisos volt a lába, örült hát, ha át tudott döcögni hozzánk, hogy váltszon néhány szót valakivel.

Az az érzésem, Mrs. Lakswood annyira magányos volt, hogy még az a társalgás is fontos volt neki, amit anyámmal tudott folytatni.

Gyönyörű, verőfényes napsütésben temettük. Rajtam, a papon és a két unatkozó sírásón kívül senki sem volt a temetőben. Miután az utolsó lapát föld is rákerült az anyám porhüvelyét borító dombocskára, megfordultam, és anélkül, hogy visszanéztem volna, elindultam hazafelé.

Otthon az első dolgom volt előszedni a nőimet. Kivágtam őket az újságokból, és kitapétáztam velük a lakást. Kerültek a hálószobába, az ágy fölé, a konyhába, a vécébe, s a kedvencemet, egy hosszú lábú, formás fenekű szőkét a fürdőszoba csempéire ragasztottam. Onnantól kezdve nem kellett bujkálnunk.

Az emberek közé ezután sem mentem. Téptem otthon a szivacsot, s élveztem a reám szakadt szabadságot. Senki és semmi nem hiányzott.

Egy hét múlva aztán értesítést hozott a postás, hogy hagyatéki ügyben menjek be a kerületi bíróságra. Eleinte semmi kedvem nem volt hozzá, de Mrs. Lakewood, aki néha-néha átnézett hozzám azt mondta, jobban teszem, ha elmegyek.

Így tettem hát. Felöltöztem – azt az egyetlen öltönyömet vettem fel, amit az érettségimen viseltem, még ha szűk is volt már rám –, és bementem a bíróságra.

Várom kellett... és akkor láttam meg őt.

Ültem ott a szinte teljesen néptelen folyosón, amikor odalépett hozzám. Soha sem éreztem még olyat. Hirtelen tiszta és világos lett minden, amilyen sohasem volt azelőtt.

– Leülhetek? – kérdezte, és leült. Arcán mosoly volt, angyali mosoly, és mélyen a szemembe nézett.

– Ön is tárgyalásra vár? – kérdezte, és közel hajolt hozzám. Orromat megcsapta az illata. Friss volt és üde. Ünnepi hangulata volt, mint a karácsony esti havazásnak.

Dadogva válaszoltam, kinyögtem, hogy az elhunyt anyám ügyében várok épp, erre ő a kezemre tette a kezét...

– Végtelenül sajnálom! – búgta. Bőre meleg volt, és selymes.

Onnantól kezdve csak törtétek velem a dolgok. Előbb engem szólítottak. Kérdeztek, és feleltem, de lélekben nem ott voltam. Meddie angyalszép arca lebegett előttem mindvégig. Távolról, ködösen hallottam, ahogy a bíró más örökös nem lévén nekem ítéli anyám hagyatékát, majd kimehettem.

Megvárt! Ott ült a széken, ahol hagytam, és mosolyogva kérdezte:

– Nos?

Aztán elment, de azt mondta, várjam meg, és én vártam... Megvártam.

Utána sétáltunk a napsütötte délutáni utcákon, köröttünk nyüzsgött a város, s én úgy éreztem – élek. Először, mióta a világon vagyok.

Végül arrafelé vitt az utunk, ahol laktam. Kezdett besötétedni:

– Felmehetünk hozzád? – kérdezte, s gyengéden megfogta a kezem.

– Hát persze – dadogtam, és hideg veríték verte ki a homlokomat. Közel jártam hozzá, hogy megforduljak és elrohanjak. – Persze – mondtam, és hazavittem. Haza... későn jutott eszembe a lakás...

Már a szoba közepén állt, és mosolyogva nézegette a falakra ragasztott képeket. Egyszeriben undorítósnak és mocskosnak éreztem azokat a képeket... Nem is beszélve magamról. Csak álltam a küszöbön lefórázva, és vártam, hogy kinevet, majd elmegy.

Odajött hozzám.

– Szegénykém! – ölelt át. – Szegény, Bernie.

S én beszélni kezdtem, beszéltem, és elmeséltem neki mindent. Hallgatta szó nélkül. Akkor sem mondott semmit, amikor befejeztem.

– Most elmész? – kérdeztem félve.

Erre sem válaszolt. Lassan levette sötétkék vászonkabátját, a blúzát, szoknya hullott lágy redőkbe a földre, s ott állt előttem anyaszült meztelenül.

Sosem tudtam volna elképzelni az övénél tökéletesebb női testet. Sehol egy anyajegy, egy szeplő, minden arányos, minden a helyén... Mint azok a lányok a képeken...

Csakhogy ő élt.

– Csacsi fiú! – mondtá. Lebontotta a haját – ahogy megrázta, a hosszú, gesztenyebarna fürtök a vállára omlottak –, s nyújtotta a kezét.

Én vadul nekiestem. Téptem, mint kiéheztetett kutya a koncot, de ő tűrte. Maradt, ami volt, igazi nő...

Nem tartott sokáig... Szégyelltem magam.

– Ugyan már! – ölelt át, ahogy a szőnyegen feküdtünk.

– Neked jó volt? – kérdeztem.

Nem válaszolt. Hosszan és szenvedélyesen megcsókolt.

– Tudod, nekem még sohasem volt dolgom... – kezdtem, de leintett.

– Most én jövök – búgta, s megmutatta nekem, mi az igazi szerelem.

– Miért? – kérdeztem később, egy rövidebb szünetben.

– Mit miért?

– Miért pont velem?

– Miért ne épp veled... – kacagott fel csintalanul.

– Nézd, Meddie! – ültem fel. (Akkor épp az ágyban voltunk.) – Én egy szerencsétlen, hülye flótás vagyok, de azért van valamennyi eszem. Miért fekszel le velem? Hisz alig ismersz!

– Ó, csacsi Bernie! – túrt bele a hajamba. – Egy valamit jegyezz meg! Sose akarj választ kapni egy nőtől erre a kérdésre.

Akkor tűnt fel először... Nem mozgott a szája, amikor beszélt... És nekem sem.

Nem beszélünk. Hangja valahol a fejemben szólt, az agyam közepén.

– De hát mi nem beszélgetünk!

– Persze drágám. Ez a szerelem. Az igazi... Amikor szavak nélkül is megérti egymást egy férfi és egy nő.

– De hát...

– Ne ezzel törődj most, Bernie! Neked most nem ezzel kell törődnöd!

Akkor próbáltam utoljára ésszerű választ kapni a dologra.

Meddie egyszerre volt romlott és szende, tüzes és gyengéd. Amit csak életem húszegynéhány éve alatt összeálmodhattam, összefantáziáltam a testi szeremről, az ott, azon az éjszakán mind valóra válhatott. Sőt! Még olyan is, amit addig el sem tudtam képzelni.

Kifulladásig aludtunk el egymás karjaiban. Mielőtt elnyomott volna az álomtalan kimerültség, arra gondoltam, először érzem magam embernek, nem pedig valami undorító gennyes pattanásnak a világ hátsó fertályán.

Arra ébredtem, hogy halkán becsukódik az ajtó. Mellettem üres az ágy, a lakásban süket csönd honol.

Meddie elment! – zakatolt az agyamban, s megriadtam, mint egy kisgyerek, aki szem elől téveszti a szüleit a vásári forgatagban.

Magamra kapkodtam a ruháimat, és utána rohantam.

Épp csak azt láttam, hogy befordul egy sarkon, amikor kértem az utcára. Lóhalálában indultam utána. Először kiáltani akartam, de hirtelen elkapott valami furcsa érzés.

Miért kellett szöknie? S miért hajnalban?

Hirtelen rájöttem, az a nő vadidegen a számomra. Bármilyen is történt az éjjel, azt se tudom kiféle, miféle.

Bizonyosságát akartam.

Utánalopóztam. Sarokról sarokra követtem. Tudni akartam, ki ő. Mindennél jobban tudni akartam.

Kifelé tartott a városból. Áthaladtunk a vasúti sínek fölött feszülő gyalogoshídon, utána átmentünk a hőközponthoz vezető vastag csökötegek alatt, omlatag gyárfalak mellett vitt el az utunk, majd a falusias külvárosi utcákon kísért végig bennünket a kutyák ideges csaholása. Már az utolsó házat is elhagytuk, de Meddie még akkor sem

állt meg. Egyenesen a város szomszédságában elterülő parkerdő felé vette az irányt... Én pedig a nyomában... És semmit sem értettem.

Először arra gondoltam, egy másik férfihoz tart. Akkor még a városban jártunk.

A gyárok között az jutott eszembe, biztos dolgozik, s most siet hajnali műszakba. Ettől egy kicsit meghatódtam. De ő csak ment tovább.

A külvárosban azt vártam, hogy mikor fordul be egy nyikorgó kisajtón, s gyullad fel a villany egy földszintes ház utcára néző elfüggönyözött ablakában.

Az erdőben gondolni sem tudtam semmire. Csak csörtettem kábultan a nyomában. Tüskés bokrok tépték a ruhám, pókhálók tapadtak az arcomra, lábam alatt kellemtelenül meg-megcsúszott a hajnali harmattól nedves avar, de én csak mentem rendíthetetlenül utána. Szem elől sem tudtam volna téveszteni karcsú alakját, hisz élesen süttött a telehold a felhőtlen égen.

Ekkor Meddie hirtelen megállt egy tisztáson. Én is megálltam, és lekuporodtam egy bokor mögé. Onnan tisztán láttam mindent.

Láttam, hogy leveti a kabátját, a blúzát, a szoknyáját, pont úgy, mint alig néhány órával azelőtt nálam.

Láttam, hogy leveti az ingét, a harisnyáját, a melltartóját és a bugyiját, mint nálam.

Láttam, hogy lebontja a haját, pont úgy, mint nálam.

Ott állt a tisztás közepén, rávetődött az éles holdfény, és észbontóan gyönyörű volt. Most tudtam csak megfigyelni, hogy milyen formásak és hosszúak a lábai, milyen teltek, és feszesek a mellei, és hogy milyen szép, egyenes a tartása. És egyszerűen ellenállhatatlan erővel tört rám a féltékenység. Szinte biztos voltam benne, hogy egy másik férfira vár, hogy neki is ugyanazt adja, amit nekem adott...

És elhatároztam, megölöm. Megölöm Meddiet, a férfit, végül pedig magamat. Meg kell hálnia, mert senki másé nem lehet az a csoda, ami nekem jutott osztályrészül.

(Bizony, felhasználták ezt ellenem a vád során! Az ügyész szabályosan csámcsogott rajta. Pedig biztos vagyok benne, minden férfi érzett már így... Még azok is, akik ezt a szememre vetették.)

Ám nem jött senki.

Meddie a nyakát kezdte el tapogatni, majd keze lecsúszott a mellei közé, onnan a köldökéig, majd be egészen az ágyéka alá. Ezután marokra fogta a haját, és egyszerűen lehúzta a fejről a bőrt, mint egy sapkát szokás.

Megfagyott ereimben a vér, pedig ez még csak a kezdet volt... Meddie ezután az ujjai végét kezdte el húzogatni, mint amikor kesztyűt húz le az ember, majd szétfeszítette mellei között a bőrt, s kibújt belőle, mint ahogyan egy kabátból kell.

Levetette magáról a bőrt! Amikor befejezte, úgy állt ott a tisztáson, mint egy fémből készült Vénusz. Teste ezüstösen csillogott a reá vetülő holdfényben. Nem bírtam tovább.

– Meddie! – ordítottam vagy sikítottam, már nem emlékszem pontosan, és felpattantam a bokor mögül. – Meddie!

Lassan felém fordította a fejét.

– Nem kellett volna utánam jönnöd – szólalt meg a hangja a fejemben. Szinte nem is figyeltem rá, hogy meg sem mozdul a szája. Döbbenten odaléptem hozzá, és lebámoltam a földön fekvő bőrre.

– Ez csak álca – folytatta. – Csak álca, semmi más. Arra szolgált, hogy az embereket megtévessem.

Felemeltem a tekintetem a bőrről, és ránéztem. Fémből volt a teste. Emberi alakja volt, de sejtelmesen csillogó fémből készült.

– Ki vagy te?

Mire kimondtam volna, a válasz már ott zengett a fejemben.

– Ti úgy hívnátok, hogy robot, viszont akik alkottak, maggyűjtő csapdának hívnak. Persze, ezek csak elnevezések. A lényeg az, hogy feladatomban voltam itt a Földön, és most, hogy teljesítettem, vissza kell térnem.

– Feladat? Miféle feladat?

– Magmintát gyűjteni... Örökítő-anyagot. Spermát... Emberi hímivarsejteket. Igen, Bernie – folytatta –, de nem csak a tiedet. Nézd! – nyílott ki a hasán egy ajtócska. Fény gyúlt mögötte. Jól láttam, hogy odabenn egy üveghenger forgott méltóság-teljes lassúsággal, szinte színültig tele sűrű, tejfehér masszával. – Ez itt a minta. Körülbelül száz férfié. Te voltál az utolsó, Bernie! Azoknak, akik megalkottak engem, nagy szükségük van rá... Messze innen, fényévekre van egy bolygó. A lakói haldokolnak. Betegek, a fajtájuk beteg. A ti génállományotok viszont megmentheti őket.

– Mi..., hogy nem csak velem? – borította el az agyam a köd. – Hogy rajtam kívül még száz férfival?

– Ugyan, Bernie! Ne erre gondolj, hanem arra, hogy egy halálraítélt fajt mentesz meg! Legyél büszke erre! S most engedj, mennem kell!

– És... és visszajössz?

– Jaj, ember! Értsd már meg, hogy én csak egy szerkezet vagyok! Elvégeztem a feladatot, ami a dolgom volt, s most várnak vissza.

Leomlottam a lábai elé, és átöleltem a csípőjét:

– Ne menj el, Meddie! Kérlek, ne menj el! Nélküled én semmi sem vagyok. Te adtál nekem új életet. Maradj, kérlek! (Azt hiszem, akkor könnyeztem.)

– Sajnálak, Bernie, de nem tehetek semmit.

– Szeretlek!

– Én nem ismerem ezt a szót, Bernie. Tulajdonképpen most meg kellene, hogy öljelek, hogy ne hagyjak nyomot magam után, de valamiért nem tudom megtenni.

Lehajolt, egyszerűen megragadott a hónaljamnál fogva, és arrébb vitt néhány métert.

– Maradj itt, mert meghalsz! – tett le a nyirkos avarba, és visszament a tisztás közepére.

– De... – akartam még mondani valamit, de már nem volt kinek. Vakító fény gyúlt a fejünk felett, a tisztást körülölelő fák furcsa torzókból villantak fel, s mire észhez tértem, Meddie már nem volt sehhol.

Teljesen összeomlottam. Odamentem, ahol az előbb állt, lekuporodtam a földre, ölemben vettem az ottmaradt bőrt, s öleltem, csókoltam, ahol tudtam. S közben sírtam. kegyetlenül zokogtam...

Nem tudom, mennyi időt tölthettem ott, de egyszer csak felkaptam a bőrt, és hazamentem. Otthon kiterítettem az ágyra, és elkezdtem kitömni szivacsdarabokkal. Lassan újra visszanyerte Meddie formáját. Sok időbe telt, mire a mellek ugyanolyan formásak és feszesek, a lábak ugyanolyan karcsúak, a has ugyanolyan lapos lett, de végül sikerült. Amikor kész voltam, apró, pici öltésekkel összevarrtam a hasítékot, majd szépen kifésültem a hajából a beleragadt száraz leveleket, gallydarabokat.

Majdnem olyan szép volt, mint amikor megismertem. Hirtelen megöleltem, és zokogva csókolni kezdtem.

Így talált ránk Mrs. Lakewood, aki épp átnézett hozzám. Előbb nem értette a dolgot, majd mikor észrevette, mi is Meddie valójában, sikoltozva sántikált kifelé a lakásból, felvesse az egész tömböt. Hiába magyaráztam neki, nem értette meg.

Mint ahogy a rendőrök se, és ahogy a felügyelő sem, aki kijött az ügyet kivizsgálni.

– Az az igazság kispofám – mondta, miközben öklömnyi rágógumit forgatott a szájában –, hogy te kinyírtad ezt a spinét. Előbb gerincre vágta, aztán megölted, megnyúztad, és kitömted. Igaz, hogy maga a holttest nincs meg, de én úgy gondolom, hogy te nagyon jól tudod, hogy hol van. Ilyenkor sajnálom igazán, hogy eltörölték a halálbüntetést.

A bíró sem hitt nekem. Jóformán meg sem hallgatott. Hiába mondtam, hogy én szerettem Meddie-t, hogy ő volt az első nő az életemben, akkor meg miért öltem volna meg, nem hitt nekem. Azt az orvost bezzeg meghallgatta, aki szexuálisan aberrálnak minősített, és javasolta egy elmegyógyintézetben való elhelyezésemet.

Életfogytiglant kaptam.

Az intézetben először nem volt semmi baj, aztán egy szép napon kényszerzubonyt húztak rám, és lekötöttek az ágyra. Azt mondták a Fehérek, hogy addig maradok így, amíg meg nem rohadok. Ez az után történt, hogy Rosszfogúnak leharaptam az egyik fülét és megettem, mert azt merete mondani, hogy ő is együtt volt Meddievel.

Ennyi, ennyi az én történetem. Egy valami tudná csak bizonyítani az igazamat, az, hogy telepatikusan tudok érintkezni az emberekkel. Ez valahogy megmaradt, a Meddievel való találkozásomból. Persze, egyelőre csak Gondolkodóval tudok így beszélgetni, mert itt, az osztályon csak ő képes erre egyedül. Azt mondja, ő így született. Beszélni, látni és hallani nem engedte az Isten, de cserébe megajándékozta a gondolatok látásának képességével.

Azt mondja, ő hisz nekem, mert mint mondta, a gondolatok nem hazudnak.

Azt is mondta, hogy ő szívesen tanúskodna mellettem, és hogy akkor biztosan kikerülnék innen.

Csak hogy Gondolkodó vak, süket és néma.

